

Han var borte næsten i tre Timer. Men saa var han ogsaa meget træt, da han kom hjem.«

»Ja ja. Det er dog altid et Resultat. Det er de Kamfer-Indaandinger, jeg ordinerede forleden. De veed maaske, Frøken Hecht, at Godsejeren tidligere er bleven behandlet af Professor Hagen. Det blev desværre en Skuffelse. Han anvendte et af disse udenlandske Præparater, som man nu hører saa meget om. Straks saae det ud, som om det skulde udrette det vidunderlige; men Virkningen holdt sig ikke. Saadan gaar det jo i Almindelighed med den Slags.«

I urolig Forlegenhed saae den unge Sygeplejerske ned for sig, mens hun med Spidsen af sin Sko tegnede Figurer paa Gulvtæppet. Hun kunde ikke faa sig til at sige, at hendes Patient slet ikke havde villet høre om de Kamferdampe, endmindre, at han havde gjort Løjer med dem og kaldt Doktoren for et gammelt Vrøvl.

»Hvordan er det med Godsejerens Humør?« spurgte Lægen. »Det er vel stadig meget uligevægtigt?«

»Ja, det er jo ikke altid lige godt.«

»Er han meget umedgørlig?—Har han mange urimelige Indfald?«

»Nej — jeg synes tværtimod, at Godsejeren er mærkelig taalmodig. Han beklager sig aldrig. Jeg hørte ham netop igaar sige til Arkitekt Schmidt, at han